

POGMHAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOŮ

6. číslo

Budyšin, junij 1971

Lětnik 21

Hrono na smažnik

Čłowjek widzi, štož je před wočomaj; Knjez pak widzi wutrobu.
1. Sam. 16, 7

Štož znaje bibliske stawizny Staroho Zakonja, wě tež, hdže tuto słowo słuša. Samuel měješe nadawk, noweho krala žalbować. Jemu je jenož znate, zo dyrbi to być jedyn ze synow Izajowych w Bethlehemje, ale wón njewě, kotry je to. A jako sebi myslí, zo móže to być jenož najstarši a najwjetši a najrjeńši tamnych bratrow, bu jemu prajene: „Njehladaj na jeho rjanosć a wulku wosobu. Přetož wono njeńdže, kaž čłowjek widzi. Čłowjek widzi, štož je před wočomaj; Knjez pak widzi wutrobu.“ Nic najstarši je wuzwolony kral před Bohom, ale najmłódsi a najmjeńši, Dawid.

Zabludzić móže so kóždy, to je čłowške wašnjje. Tež měšnik a profet Samuel je so zabludził a mylił kaž kóždy čłowjek, dokelž wšo čłowške posudžowanje je wobmjezowane. My njemóžemy nikomu do wutroby hladać, ani tomu, kiž nam najblišo steji. My móžemy jenož sudzić po tym, štož je před wočomaj. To móže być wulkotne, impozantne; rozsudžace pak to ženje njeje. Wono dyrbi přeco tomu wotpowědować, štož je we wutrobje. To je kaž z jabłukom, kotrež je so po zdaću přez cyłu zymu w pincy derje zdžeržalo. Wonka móže wono poskićić rjany napohlad, ale nutřka móže być cyle zhnije. Tak je tež z někotrym čłowjekom a z čłowskimi wobstejnosćemi!

Druhdy smy my fararjo tuto słowo pačerskemu džěsću sobu dali jako konfirmaciske hrono, snano runje potom, hdyž so bojachmy, zo tutón młody čłowjek je wohroženy z tym, zo přejara jenož na zwonkowne wěcy hlada. Naše słowo nas wučí, zo ani zwonkowa wosoba abo postawa před Bohom njeplaćí, ale to, štož we wutrobje je! Na znutřkownej zmyslenosći wšitko zaleži!

Štož sprawna duša je, štož Bohu da so wozdźić, chce Bože puće chodźić, hlej, k tomu Chrystus dže.

K tajkej sprawnej duši a tajkej prawej wutrobje móže jenož pomhać Knjez sam přez swjateho Swjateho Duha, wo kotrehož smy swjatki znowa prosyli.

Čehń nutř do swojoh hrodu, budž hósć mi w wutrobje!

Jenož tak móžemy před Bohom a před jeho hladanjom do wutroby wobstać! La.

Naš serbski superintendent šěšćdzesatnik

To so njehodži zamjelčec: 26. junija budže naš luby serbski superintendent Gerhard Wirth z Njeswačidla 60 lět stary. Poprawom njecha, zo bychmy to wosebje wuzběhnyli. Wón tež njecha, zo so jeho wobraz w tym čisle wotčišća. Ale my to rady

chcemy. My — to rěka: Konwent serbskich duchownych, kiž tutón časopis rjaduje, kaž móžeće přeco na koncu kóždeho wudaća čitać. Jenož jedne sebi naš jubilar přeje, zo mjenujcy to, štož so stawa k jeho narodninam, w zwisku steji z jeho lubowanym „Pomhaj Bóh“, kotryž wón přez 20 lět jako zamolwity redaktor tak swěru a pilnje wobstara. Z tym njeje wón jenož zamolwitosć na so wzal, ale tež hoberske džělo.

A tuto runje mjenowane přeće chcemy jemu dopjelnić, mjenujcy zo naša gratulacija je zwjazana z „Pomhaj Bóh“. My smy jeho prosyli, zo móhli my — serbski konwent jako wudawaćel — tón raz junijske čisło na swoju ruku wobstarać a wudać, móhłrjec jako male swjědženske pismo k jeho 60. narodninam.

Tak směm ja, jako jeho přećel a zastupnik, w mjenje wšitkich ewangelskich Serbow jemu nanajwutrobnišo zbožo a žohnowanje přeć a so jemu wosebje džakować za wšu prácu za nas ewangelskich Serbow. Dwa-

naće lět nas nawjeduje jako serbski superintendent. Tuto zastojnstwo je přez njeho swój wosebity raz dóstalo. Wón je tohodla kmany muž za tutu službu, dokelž je zahorjeny wot wulkeje lubosće k swojemu lubowanemu serbskemu ludej a k swojej maćeršćinje. A runje w rěčnych wěcach a problemach je nam dobry wučer. Hačrunjež je nam jako superintendent předstajeny, je nam luby bratr.

Wosebje jemu tež naše serbske cyrkwinske dny na wutrobje leža. Ja sam njebych móhl a chěyl wjace hač 20 lět skutkować jako předsyda cyrkwinskeho dnja, njeby-li wón stajnje sobu pomhal, wšo prawje přihotować a rjadować. A při tym je přeco sam swěru služil. Njezapomnite su wosebje jeho jadriwe słowa na koncu tajkeho zarjadowanja.

W cyrkwinskim dnju a tež hewak w serbskim wosadnym žiwjenju je wón dowěrník za ekumeniske styki. Wón je sam husćišo ze swojim Trabantom w socialistiskim słowjanskim wukraju pućował. Rady smy jeho rozprawy w „Pomhaj Bóh“ čitali. Naposledku je samo do Sowjetskeho zwjazka dolećal. My so hižo wjeselimi na jeho rozprawy wo Leningradže a Kijewje w přichodnym čisle. Na tajke wašnjje je wón wosobinske styki nawjazował z ewangelskimi bratrami wšudžom tam. A někotři su nas w poslednich lětach na našich cyrkwinskich dnjach wopytali a postrowili.

Ja njecham žadyn chwalobny kěrluš spěwać, chcu jeno to abo tamne naspomnić. Ale Boha směmy chwalić a so jemu džakować za wšitko, štož je nam přez našeho serbskeho superintendenta a w nim dał a prajil! Wón budž dale z nim a z jeho swójbu a žohnuj wšo jeho dalje skutkowanje!

Gerat Lazar

Postrow krajneje cyrkwe

Na kóždolětnym Serbskim cyrkwinskim dnju ma Ewangelsko-lutherski krajnocyrkwinski zarjad składnosć, přez jednoho ze swojich sobustawow wam, lubi bratra a lube sotry, słowo postrowjenja prajić. Džensa rěči wón přez waše wosadne łopjeno k wam, zo by wašeho lubeho superintendenta Gerharda Wirtha k jeho 60. narodninam postrowil.

Džakujemy se Bohu, zo je wón skutkowanje bratra Wirtha w jeho

Postrow bratrej superintendentej Wirthej z Prahi

Dar kralowny

Nižozemska kralowna Juliana je Ekumeniskej radže w Genfje přepodała dar 700 000 hriwnow. Tute pjenjezje maja so wužiwać za antirasistiski program Ekumeniskeje rady.

Katolscy w Islandskej

W Islandskej je tuchwilu 1 051 katolskich. Biskop tuteje maleje cyrkwy je Hendrik F. Frehen. Wón pochadza z Hollandskeje. Wjetšina katolskeho luda, wokoło 700 wosobow, bydli w stolicy Reykjaviku. Tuta mała cyrkej pak rosće, dokelž džen a wjace wukrajnych katolskich dželačerjow džělo pyta w tamnišim rybarstwj.

Běla diplomatka w afriskej službje

Šwedska misionarka Barbro Johansson, kotraž je přez 24 lět jako misionarka džělaťa w Tansaniji a je wobydlerka tutoho kraja, bu nětko powołana na poslanču tutoho afriskeho stata do Stockholma. Barbro Johansson je 57 lět stara. Wjele lět běše wona zaposlanča tansanskeho parlamenta a rektorka jedneje wyšeje šule. Dokelž běše wona přepučowała cyły kraj, znaja ju tam wšudžom pod mjenom „Mama Barbro“.

eforskim zastojnstwje, do kotrehož bu w lěće 1958 powołany, mjez wami bohaće žohnowal. Na generalnej wizitaciji, kotruž je knjez krajny biskop w meji 1969 w Budyskej eforiji wotměł, smy dostali žiwy začisć wo tym, w kotrej měrje je sej superintendent Wirth mjez wami dowěru dobył. Při rozžohnowanju před cyrkwinymi durjemi po Božich službach měješe wón za kóždeho z was wosobinske słowo we wašej rěči. Byrnjež to njejsmy zrozumili, smy tola začuwal, zo ze słowow, kotrež z jeho rěču džěchu, jeho cyla wutroba rěčeše. Wón rěčeše kaž nan k swojim džědom.

My so jemu džakujemy, zo so z wulkej swěru, hromadže ze swojimi farskimi bratrami, za to stara, wam na Božej službje dobru powěsć wo Jezom Chrystće we wašej rěči připowědać. My so jemu džakujemy, kak so wón jako superintendent našeje krajneje cyrkwy za to zamolwity čuje, wam wědomje skrućić, zo sće we wulkej jednoće našeje lubeje ewangelsko-lutherskeje cyrkwy žiwi. My wěmy, kajka je to čěža, kotraž bu jemu w jeho zamolwitosće polnym zastojnstwje napoložena. My wěmy tež, kak so wo wostaće serbskeho ludstwa a serbskeje Božej služby starosća. My jeho poručamy swěrnemu Bohu, kotryž pomha wšitke brěmjenja njesć a kotryž přeco znowa dawa radosć k službje, do kotrejež je swojich služownikow powolał. Wón njech tuž našeho šěsćdziesiątnika wuhotuje z čělnje a duchownej mocu a njech jeho wam dale zdžerži jako našeho dušepastyrja.

Wyši krajnocyrkwinski rada
Henckel

Bórže po skónčenju druheje swětoweje wojny wopyta mje w Praze skupina něhdže džesačoch serbskich fararjow z bratrom Haješom z Łaza. Mjez nimi běše bratr farar G. Wirth. Sym so hižo tehdy znał z rjadom Serbow. Styki sym nawjazował wot lěta 1913 po swojim přěnim wopyće w Budyšnje, předešm pak ze serbskimi kulturnymi prócowarjami kaž z M. Smolerjom, dr. A. Muku, zaposlancom A. Bartom a druhimi. Nětko pak běše tuto nawjazanje cyrkwinskih stykow za mnje jara wažne. Napisał sym hnydom do našich „Kostniskich škrow“ něšto wo čězkej situaci wot wojny zničeneje Lužicy.

Naše wosady su čětrje reagowali, a sym móhl posrědkować nahladnu materielnu pomoc. Wšitko džěše přez bratra fararja Wirtha. Jednaše so při tym wo drastu, jězdne kolesa a druge wěcy. Naše styki njejsu přestali, ně, su so pohlubšili we wosobinskim přecelstwj, tak zo sym so stal z kmótom jeho syna Handrija. Před dwaceći lětami sym měł wospjet přěnju možnosć, sej doječć do Lužicy a zetkać so w Budyšnje ze serbskimi bratrami fararjemi. Tehdy mi přepoda bratr superintendent Mjerwa nowe wudaće serbskich Spěwarskich. Bratr farar Wirth pak je mi wěnował wjele swojeho časa, dowjeze mje

do rjadu serbskich wosadow, ewangelskich a katolskich. W Choćebuzu smój dwě hodžiny jednaloj z knjezom generalnym superintendentom dr. Güntherom Jacobom wo wobsadźenje Janšojc ze serbskim fararjom a wopytaloj smój spisowacelku Minu Witkojc. Džakownje na to spominam, zo je mje dowjezl tež do Grabina (Finsterwalde), hdžež je keluch našeho slawnego českeho Václava Budovce z Budova, a do Wjebna, hdžež je keluch druhego předbělohrodkeho ewangelskeho wjednika Jáchima Šlika. Dołho móhl spominać na naju cyrkwinske a wosobinske počahi. Poslednje lěta sym prawidłownje přijěl na Serbski cyrkwinski džěń, na kotrehož čole steji mój druhi serbski přecel, brat farar Lazar. Wobaj staj wuchowaloj swojeje cyrkwi a swojemu ludej syna, kotraž nětko z nimaj swěru služitaž Božej a serbskej wěcy. Naša a słowaska cyrkej jara dokladnje wobkedžbuje žiwjenje we Lužicy, a bratr superintendent Wirth je pola nas derje znata a wažena wosoba. Směm jemu tuž hišće w mjeńnje wjele z jeho přecelow k šěsćdziesiątym narodninam prajić džak za wšo přecelstwo a za wšu prócu wo drohu serbsku cyrkej a jemu a jeho swójbje přecć do dalších lět duchowny rozkčěw a Bože žohnowanje.

K. P. Lanštjåk z Prahi

Nadobny a zwěrný psijašel Dolnych Serbow

Spominam hyšći derje a rady na wjelike proziny lěta 1934, žož som gromaže z dolnoserbskim gymnazijom z kolasom jězdžil po „Hornej“ Lužicy. Na droze domoj pšez serbsku golu pšewoziču naju někotare gornoserbske študańce, mjazy nimi Gerhard Wirth, Jurij Brězan, jadyń Nawkowy a druge. Wone se měrjachu na Blota a druge parole Dolneje Lužyce. Chowam hyšći někotare fota teje tencajšnje „ekspedicije“.

Potakem: Nejmnjenjej 37 lět stara jo Twoja lubosć k nam Dolnym Serbam, luby bratř sup. Wirth! Pšez toš ten dlujcki cas smej drje pšecěj někaki kontakt mětej. Dla teje tšašnje wojny njejsu se naše studentske cowanja dopolnili; wjele jo hynacej pšišo.

Ale smej někak strowej se wrošilej domoj a wobej do cerkwinskeje služby stupilej: Ty mjazy Twojimi Serbami, ja — wot cerkwinskih instancow wugnany ze srejža Dolnych Serbow — pšis samej Odrje. Smej wobej kšělej žělaš za lubowany serbski lud: Ty z widobnym wuspěchom, ja z daloka ze snadnučkim rezultatom.

Ty sy pla wšych cerkwinskih instancow wo to wojował, aby ja směl se wrošić do serbskeje domownje, dokulaž njejsy wurozměl, až hyšći po rozbišu fašizma možo bys serbski farar pšesiuwoj swojej woli wotžělony a zizolowany wot swojogo ludu. Twoja proca běšo podermo.

Weto smy my dolnoserbske kšěsćijany Tebje wušej měry žěkowne dla Twojogo zajma za nas, lěcrownošć

njejo se Tebje ražilo, tudejšu duchownu situaciju pšeměniš. My wěmy, kak wjelgin jo to Tebje bolelo a hyšći žěnsa boli! My wěmy tež, až we wjelikej měrje sami smy wina na našej běže.

Ty sy žebriš a pšosyl, Ty sy grozył a mēnal: Choćebuzske cerkwinske instancy su weto dobyli.

Lěcrownož droga serbskego ludu tak běšo nasadžana z wjelimi zadorami, to sy Ty weto wostał optimist a njejsy ako pilny služabnik Božy žednje pšestał, nas Dolnych Serbow napominaš a teke pogonjowaš. Někotare raze sy wobjězdil dolnoserbske wosady; sy teke se zaběrał z našeju rěču.

Bog Kněz dał, až Ty by měš w psiducych 10 lětach wěcej wuspěcha z Twojim procowanim wo zblizenje ewangelskich Gornych a Dolnych Serbow!

We wjelikej žěkownosći žyce Tebje dalej Bože žognowanje a strowotu

Twoj Herbert Nowak-Drjowkojski
kaž teke Gerda, Milan, Wanda,
Jan, Marja, Mato a Madlena

Posmjertniny Tomaša

Katolska biskopska konferenca w Indiskej je wobzamknyła, klětu — 1972 — swjećić posmjertniny japoštoła Tomaša, kotryž je pječa před 1 900 lětami w Indiskej wumrěl. Swjatočnosće maja so w januaru 1972 w Madrasu wotměć.

Biskop D. Noth †

Njedzeliu Kantate, 9. meje 1971, je Bóh, Knjez nad žiwjenjom a smjerću, našeho krajneho biskopa D. Gottfrieda Notha za tuteje časnosće wotwołal.

Gottfried Noth narodži so 26. 1. 1905 w Drježdžanach jako syn gymnazialneho profesora. W léce 1930 bu ordinowany. Někotre léta bě za duchowneho w domje za diakonisy w Drježdžanach, na to 10 lét za fararja w Zethauje w Rudnych horach (eforija Freiberg). Hnydom po wójnje přewza zastojnstwo wyšeho cyrkwinskeho radźičela w Krajnocyrkwinskim zarjedze. W léce 1953 wuzwoli jeho synoda po smjerći biskopa Hahna za toho naslědnika.

Nimale 18 lét steješe na zamolwitym městnje našeje cyrkwy. Jemu tehdom njebě lochko, tuto zastojnstwo přewzać. Wón je potom čezu svojich wulkich nadawkow swěru a w ponižosći nosyl. My mějachmy jeho lubo, dokelž bě tak prawje biskopska postawa, sprócnivy a starosćiwy. Wón njebě muž zwazliwych eksperimentow, ale bě na dobre wašnje wobstajny. Při wšěm pak měješe zrozumjenje, haj spodobanje nad nowymi pućemi připowědženja Božeho slowa w našim času.

Wutrobna a dowěrliwa lubosć zwjazowaše nas Serbow z biskopom Nothom. Wón bě mjez nami na cyrkwinskimaj dnjomaj w Rakecach 1954 a w Poršicach 1964. Wosady Budyskeje eforije spominaju rad na biskopski wopyt před dwěmaj létomaj. Kak so wón wótcowse wšudžom wobhonjowaše za serbskim wosadnym žiwjenjom! My Serbja wobchowamy džakowne wopominanje na tutoho swědomiteho dušepastyrja.

D. Noth DD měješe wažne mjeno w ekumeniskim hibanju. W Indiskej, w Americi, w Africe, w Genfje, w Šwedskej, we wjele krajach je so wobdźělil na wuradźowanjach, kak by so móhlo čłowjestwu pomhać, wójnje a wšelkej njeprawdosći wobarać. Stajnje bě wón z cyłej wutrobu pódla.

Z jeho mócných předowanjow začuwachmy jeho sprawne prócowanje, w čłowjekach wěru budzić a kručić — nic cyrkwy dla, ale zo by so swěte Bože dobre a spomožne slowo prajilo.

Jeho džělo je stało.

Z 65 létami jeho žiwjenja, prjedy hač je na wuměnk přešol, běchu jeho mocy přetrjebane.

Njeh wotpočuje w měrje, a wěčne swětło njeh so jemu swěći.

Serbski superintendent

Kublanski čas serbskich fararjow

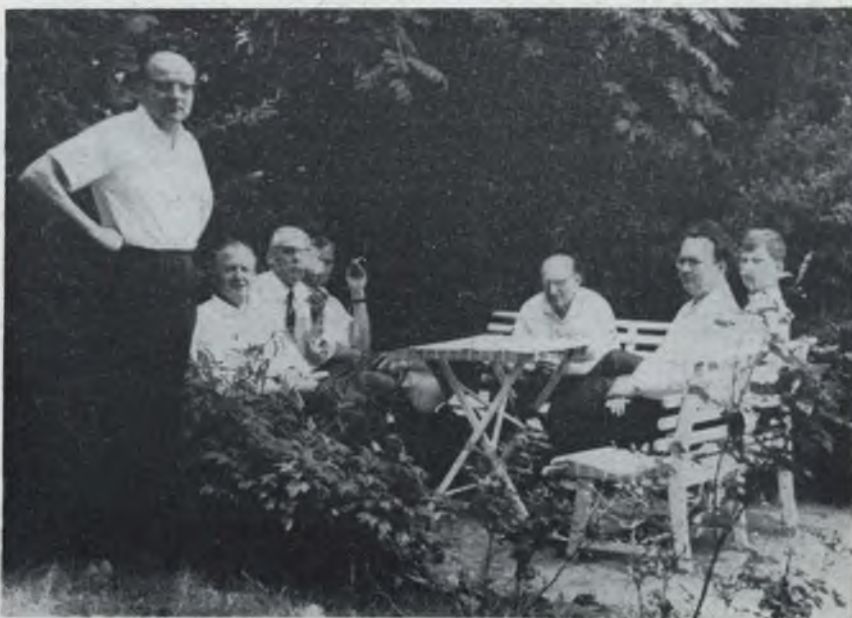
Je nětko hižo z dobrej tradiciju, zo so kóždě léto kublanski čas serbskich fararjow wotměwa. Někotre léta smy při tym we wosadnym domje Eben-Ecer w Bělej Horje (Hrodzišćanska wosada). Tam su nas přeco wutrobnje witali a nas jara derje pohosćili. Za tych, kotřiž kóždy wječor domoj jěć njemóžeja, je tam tež možnosć přenocowanja.

Ale je tajki kublanski čas za serbskich fararjow docyła nuzny? Što so tam čini? Najprjedy ma so prajić, zo móžemy tam jónu cyły tydzień serbsce rěčeć, štož hewak za nas tola možno njeje. Wězo so jenož serbsce njerěči, ale my so tež w serbskej rěči wudospoňjamy. Dalekublanje na teologiskim polu pak dyrbi so w Bělej Horje tež stać, dokelž za to farar při wšěm wosadnym džěle husto chwile njenamaka. Nimo toho my wo tym přemyslujemy, kak móžemy naše wosadne džělo polěpšić. Wy widźiće, zo to njeje zhubjeny čas, hdyž so w Bělej Horje zetkawamy.

Štó pak so na tajkim kublanskim času wobdźěluje? Pod wjednistwom našeho serbskeho superintendenta, kotryž nam wosebje tež pomha serbsku rěč lěpje naložować, wšitcy serbscy fararjo, tak daloko, kaž je to za nich možno! W poslednich lětach je nas tež knjez wyši krajnocyrkwinski rada Henckel z Drježdžan wopytował a nam přeco přednošk wo teologiskich prašenjach poskičil. Druhdy so tež hosćo přeprašuju, kotřiž su na někajkim wědomostnym polu wosebje džěłali, zo bychu nam něšto wo tym posrědkowali.

Tež lětsa so na kublanski čas serbskich fararjow přihotujemy, kiž budu wot 7. hač do 11. junija, a to wězo zaso w domje Eben-Ecer. Tutón raz chcemy wosebje wo praktiskich prašenjach našeje služby přemyslować. My so nadźijamy, zo budu nam to w našim wosadnym džěle pomhać.

S. Albert-Hrodzišćanski

Kóždě léto so zhromadźuja naši serbscy fararjo na swój kublanski čas w Bělej Horje. Byrnjež njeje naš jubilar, bratr superintendent Wirth, na tutym wobrazu widźeć, tak je wón tola hłowny režiser tež tutoho zetkanja.

Bart: Kóždy měsac dóstawamy cyrkwinske lopjeno, kotrež nas strowi ze serbskim „Pomhaj Bóh“. My so na njo wjeselimy, dokelž chce nam Bože slowo připowědać a nas wo cyrkwinskih podawkach rozwučować. 80 lét — z wuwzaćom někotrych lét we wójnskim a powójnskim času — přindže „Pomhaj Bóh“ do domow serbskich swójbow.

Ale sy ty, luby čitarjo, hižo rozpominaš, kelko prócy a džěla redaktor z kóždym jednotliwym čištom ma?! Kak wjesoly je, hdyž so sobudžělačerjo namakaja, kotřiž su k tomu kmáni a kotřiž su wobdrjani, nastawki abo pěsniki pisać! Mjez nimi běše jedna, kotraž njehčaše mjenowana być; tohodla tež jenož přenjeje pismikaj mjena: H. B. A jeje mjeno bě: Hana Bjeńšec z Bukojny.

Wona bě so narodźila 27. winowca 1883 w Bukojnje jako džowka rata-rja Jana Bjeńša a jeho mandželskeje Hany Luizy rodź. Wilhelme. Po šulskich lětach nawukny powołanje šwalče a je džěłala hač do wysokich lét. Dnja 2. januara 1967 wumře w Bukojnje a bu na Bartskim pohrjebnišću pochowana.

Jeje kěrlušy nadeńdzemy w „Pomhaj Bóh“ w lětach 1928 hač do 1937, a wone swědča wo jeje znutřkownym zmyslenju. Hladajo na cyrkwinske léto, je z wjele kěrlušemi pokazala na bohate žohnowanje tutych swjatyč časow a napominała k prawej wjesološći a džakej napřećo Bohu. Tak bu wona přez swoje lubosćiwe pěsniki z předarku Božeho slowa na swoje wašnje. Jeje žiwjenje bě čiche a rozmysliwe. Swěrna kemšerka pytaše sama to, štož je druhim z kěrlušemi prajila:

Ach daj, zo wěrju, hladajo na twój křiž, luby Zbožniko, a dušu tebi poruču, hdyž jónu woći zandzělu.

Klukš:

Zo budže 27. junija 1971 Serbski cyrkwinski dzeń w Klukšu, je pomalu po Lužicy znate. My hižo džen-sa wšitkich lubje pola nas witamy. Budžemy po možnosći wšo za was pěknje přihotować. Wězo njebudže nam možno, našu cyrkej, kiž je so wokoło lěta 1900 přetwarila, pono-wić. Chcemy pak napisma wšelakich rownych kamjenjow wumolować. Wot lěta 1614, jako bu Klukšanska wosada jako poslednja ewangelska, hač do džensnišeho dnja je tu 17 ewangelskich fararjow skutkowało – a wot 1731–1882 18 diakonow. Haj wšak, wot lěta 1222 hač do džens-nišeho leža stawizny nad našim Bo-žim domom. Njeje to džensa hižo wěrje podobne, zo slišachu džens-niše wosady Hučina, Klětno a Delni Wujezd něhdy do Klukša. 1346 bu-chu Hučina a Klětno a 1466 Delni Wujezd wot Klukša wotdžělene. Hi-šće džensa přindže za Radonec sta-tokom w Lěskej „Morikowy puć“ přez Mužakowsku dróhu, po kotrymž su so Manjowčenjo do Klukša pře-wodžili.

Fara steji wosrjedz wsy a ma před chěžu wulki wosadny kašćik. Do dwora móžeće motorske a koleša stajić. Awta stajiće prošu před faru a před Mrózec statok.

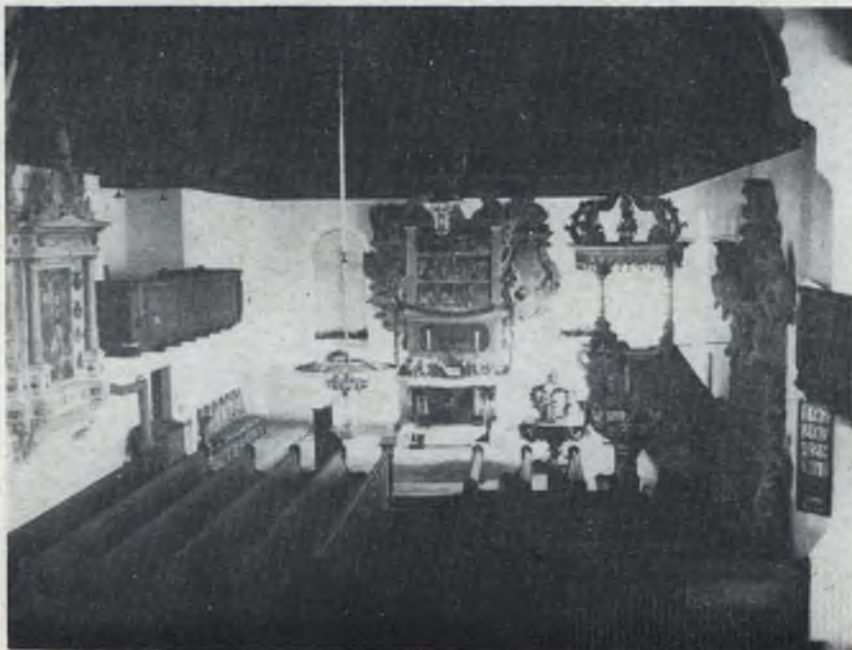
Diakonat (tu bydleše naš Handrij Zejler wot 1832–1835) je wulki dom při křižowanišću pućow do Hučiny, Wulkeje Dubrawy a Minakała.

Kantorat steji na pohrjebnišću, a w nim je deleka wosadna rumnosć.

Wustupy budžeja wurjedžene na pohrjebnišću, w diakonaće, kanto-raće, na farje a po možnosći tež pola Guthec.

Wobjedować budžemy w Schustec-rec korčmje. Knjez rézniski mišter Mužik chce nam gulaš přihotować. Přinjesće sej grat k jědži sobu.

Kofej a tykanc dóstanjeće w po-pođnišej přestawce na pohrjebnišću. Nadžijamy so, zo budže so wam wšěm w Klukšu lubić.

To je Klukšanski Boží dom, hdžež so wotměje lětuši Serbski cyrkwinski dzeń.

Serbski cyrkwinski dzeń

Klukšanska wosada ze svojim fararjom a cyrkwinskim předstejerstwom je nas lubje na cyrkwinski dzeń 26. a 27. junija přeprosyla. My so wutrobnje za to wšitko džakujemy a so wulce na to wjeselimy.

Sobotu, 26. smažnika, zeńdu so na zwučene wašnje wšitcy serbscy cyrkwinsky sobudželačerjo, fararjo a druzy zajimcy na farje, a to w 15.00 hodž. My budžemy wšelake slyšeć ze stawiznow tamnišeje wosady, ale so tež za-běrać z akutnymi prašenjemi.

Njedzeli, 27. smažnika, budžeja w 10.00 hodž. serbske swjedženske kemše. Farar Albert z Hrodzišća předuje. Po wobjedže je připodniša přestawka ze spěwanjom, wšelakimi narěčemi a ze zabawu před cyrkwu.

Wot 14.30 hač do 16.00 hodž. je hlowna a skónčna zhromadžizna w cyrkwi. Tam – kaž tež hižom dopodlnja na kemšach – budžemy wšelake slyšeć pod heslom cyrkwinskeho dnja „NOWY ČAS – STARA WĚRA“.

Nětk přindže, wšitko je přihotowane!

Wutrobnje přeprošuje

Přihotowacy woběrk cyrkwinskeho dnja
Gerat Lazar-Bukečanski Pawol Wirth-Klukšanski

Ewangelscy Serbja a jich přečeljo

Ty, kiž tute rjadki čitaš, wěš za-wěrnó, zo njeje hluboke přečelstwo tumultuarna wěc, ale zo je to nalež-nosć wutroby. Woprawdžite přečel-stwo so njehodži naduč – fraza by bylo.

Tak chcu jenož z někotrymi smu-hami rysować, štož je w našich wu-trobach hustodosć tak nimoměry rja-ne – přečelstwo.

Na našich Serbskich cyrkwinskih dnjach smy jich hustodosć lubje wi-tali, a woni su nas strowili a maćeri, tebi, a nano, tež tebi, puć chcyli po-kazać do přichoda. Njejsmy našich čěskich, slowakskich a pólskich bra-trow a sotry přeco bjeze wšeho zro-zumili, ale jako nam naš serbski su-perintendent potom praješe, wo čo so jedna, tak tola wědžachmy, haj runje to je z jich rěćow a woćow sapało. Što z nas wě něšto wo tym, kelko modlitwow a kelko mysljenja a džěła so tak zwonka našeho kraja za nas čini? Lubosć k našemu ludej jim da wjele mocy, wutrajnosće a njemalo woporniwosće. Nochcu runje na tutym městnje mjena napisać, do-

kelž jim njeńdže wo to, zo by jich mjeno do stawiznow Serbow zašto, ale zo by serbstwo trało.

Přeco zaso smy na našich dalokich pućach žołmy wutrobnego přečel-stwa dožiwili. Kelko krasnych po-dawkow njemohli tež tak někotryž-kuli z was tu zaplesć! Wšako hižo přez lětdžesatki młodžina a starši ho-spodliwosć přečelow wužiwaju.

Zo njeje naš „Pomhaj Bóh“ jenož časopis, kiž nas zwjazuje, ale tež posoľ, kotryž druhich z nami zwja-zuje, njech je wam hišće prajene. Tojšto prócy dyrbja hustodosć na-ložować, zo bychu něšto wo nas zho-nili. Přinoški tam a sem pokazuja, zo tež za naš „Pomhaj Bóh“ pisaja. A hdyž hladaće do serbskich knihow Ludoweho nakładnistwo Domowina, tak tež tam knihi swěrných přečelow Serbow za Serbow namakaće.

Po nimale wšitkich kontinentach našeje zemje su naši přečeljo nama-kać. Bohu džak za tuto bohatstwo.

P. W.

Klukš:

Po tym zo bě jeje muž, Herman Mikan, 26. 4. 1971 pochowany, wot-wola Bóh Knjez tež Mariju Mikan-owu rodž. Hohlfeldec z Noweje Wsy nad Sprjewju. Wutoru, 4. 5. 1971, přewodža wosada ju na Klukšanske pohrjebnišće. W jeje kuchni bě lěta doľho bibliska hodžina. Rady wona nas witaše, tak doľho hač bě jej to možno. Wot nazymy ležeše. Wosada přeco poľna džakownosće k njej cho-džeše, wědžo tola, zo najskerje nje-budže možno, nowe městno za wo-sadne zhromadženje w Nowej Wsy namakać. A tak tež nětko je. Wězo njesu wjes zwottorhali, ale njeje to wjace nowa wjes. Wjele so boja před blótom w domje, a druzy nimaja woprawdže městna. Tak budže přez jeje row jeje mjeno mjez nami žiwe. Bóh daj jej wěčny pokoj.

Tuto čisło je zestajaľ H. Šoľta w Lauterbachu.

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Ser-bow. – Wuchadža jónkróć za mäsac z li-cencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. – Rja-duje Konwent serbskich ewangelskich du-chowných. – Hłowny zamolwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth - Njeswa-čidski. – Ludowe nakładnistwo Domo-wina, Budyšin. – Čisće: Nowa Doba, čisćer-nja Domowiny w Buysinje (III-4-9-1331)